

fig om at supplere en allerede ved Loven af 4de April 1855 truffen Bestemmelse.

Krieger: Med Hensyn til det ærede Medlem (Hass), der talte næst efter mig, kan jeg bemærke, at jeg troer, at hvis han havde havt Leilighed til at høre mig heelt igjennem, vilde han ikke have opfattet mig paa den Maade, han gjorde. Jeg udtalte mig ikke paa den Maade, som man skal troe efter hans Gjengivelse af mine Ytringer. Hvad en anden æret Landsstingsmand (S. Jørgensen) har udtalt, foranlediger mig til den Bemærkning, at hvad en kongelig Anordning har fastsat, ikke kan tages tilbage af en senere Minister. Det er sandt, at det kan forandres, ved en senere kongelig Anordning, men heri ligger, at det kun kan forandres efter Foredrag af vedkomende Minister i Statsraadet efter foregaaende alvorlig Behandling. Og nu ligger det i Forholdets Natur, at medens der er Anordninger, der lettere kunne forandres er der Anordninger af den Art, at en Tilbagegang ikke let kan tænkes, naar man ikke kommer ind paa et overordentlig vilkaarligt Regimente. Der er her en vis Tradition, en vis Magt i Overleveringen, som, naar et Spørgsmaal, et saadant omtvistet Spørgsmaal, efter mange foregaaende Forhandlinger har fundet den Art Afgjorelse, medfører, at en Minister ikke lettelig vil begynde paa en Kuldstafelse af en saadan Afgjorelse. Hvad den høitærede Kirke- og Underviisningsminister ansøgte med Hensyn til Sagen, var, tilstaaer jeg, mig ikke klart. Det forekommer mig, at for Regjeringens endelige Stilling til en Sag gjør det ikke stor Forskjel, om Initiativet er taget af Thinget, dersom ellers Sagen i og for sig ikke egner sig til at føres igjennem, men der var mig som sagt overhovedet noget Uklart i den ærede Ministers Udtalelse, som jeg dog ikke skal komme nærmere ind paa.

S. Jørgensen: Jeg synes dog, den ærede sidste Taler stadfæstede, hvad jeg sagde, nemlig at det kunde forandres. Hvorvidt nærværende Anordning ikke skulde være saa let at forandre, som andre Anordninger, har jeg ikke nogen Mening om, men vi see dog, at det

kan forandres, og vi skulle da see at holde fast paa det, vi have; jeg synes, der kunde være god Grund dertil.

Hass: Spørgsmaalet om, hvem det, naar det kom til Stykket, skulde være den egentlig høieste kirkelige Myndighed i Landet, skal jeg ikke her indlade mig paa; da det i Grunden ligger udenfor Sagen; men dette egentlige øverste Episcopat er der ialtsald kommen en Rist i derved, at vi mangle Noget til at sætte istedetfor den Bestemmelse, som derom findes i Kongeloven. Det indrømmer jeg fuldkommen; men min Betragtning var, at denne Sag ikke er nogen reent kirkelig Sag, og at den altsaa, om ogsaa de reent geistlige Sager henhørte under en summus episcopus, alligevel ikke kunde henhøre under denne. Dette med Hensyn til Sagen i dens Almindelighed. — Ved de Ytringer, der ere saadne fra en anden æret Rigsdagsmand (Krieger), skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at der kan være Meget midlertidigt forbudt ved Circulærer eller slikt, men, naar Folk see, hvad der er Lov, saa staaer dette for dem langt over Circulæret. Naar jeg og enhver anden Præst ved Ordinationen have faaet den behørig Fuldmagt til i Kirken at forkynde Guds Ord og forvalte Sacramenterne, saa menes dermed ikke blot Kirken som Steenhuus, men overalt, hvor Christne ere tilstede, ikke blot i Guds Huus, men ogsaa i Bondehytter, paa Marked og paa Torve; om det ogsaa forbydes ved nok saa mange Circulærer, er et saadant Forbud dog i Strid med Loven.

S. Jørgensen: Jeg kan ikke svare Andet dertil, end at jeg hellere ønskede, at Tilstanden var en saadan, at man kunde lyde baade Circulærene og Anordningerne, saa at man ikke kom i Modstrid med nogen af dem.

L. Jensen: Jeg skal dog tillade mig at gjøre den ærede Landsstingsmand for Aalborg (Hass) opmærksom paa, at da Præsterne raffet nægte at bøde Børn hjemme, naar de ikke ere syge, maae de dog vel have lobbegrundet Ret dertil, ellers synes jeg, det gaaer for tidt paa. Hvad Loven selv angaaer, da vil jeg